

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 18. september 2016

Kirkedag: 17.s.e.Trin/B

Tekst: Sl 40,2-6; Jud 20-25; Mk 2,14-22

Salmer:

SK: 4 * 51 * 492 * 52

LL: 4 * 51 * 62 * 492 * 511,6 * 52

”Følg mig!” Det er ikke mange ord, der er i Jesu opfordring eller kald til Levi, den dag i toldboden. Og der skal åbenbart ikke den store overtalelse til, for at det sker, som Jesus ønsker. ”Og han rejste sig og fulgte ham.” står der bare. Længere er den historie ikke.

I NT kan vi læse om mange, der fulgte Jesus. Mange, der ikke behøvede større opfordring og kaldelse end den, Levi fik. Vi kan også læse om mennesker, der ikke fulgte kaldet. Men en hel del gjorde.

”Følg mig” Det er væsentlig færre ord, Jesus bruger, end alverdens statsmænd bruger, når de vil have os til at følge dem i deres visioner og politik for et land eller en given situation. Så snakkes der op og ned ad døre og stolper. Tænk på vore egne politikere. Tænk på, hvor mange ord Clinton og Trump bruger for at få mennesker til at følge dem i deres visioner om et bedre USA og en bedre verden, og til at stemme på dem. Tænk, hvis de bare tog rundt og sagde: ”Stem på mig!” Men vi vil gerne vide, hvad de har tænkt sig, før vi følger dem, derfor de mange ord.

Men ville Levi ikke også gerne vide, hvorfor, hvorhen? Tilsyneladende ikke. I hvert tilfælde ikke i dagens evangelietekst. Hvad vi ikke kan vide er, hvor meget Levi har

hørt om Jesus forud for mødet ved toldboden. Levis interesse kan sagtens have været skærpet forinden grundet på rygter og fortællinger om Jesus fra Nazareth. Og nu står han pludselig her ved hans toldbod og siger ”Følg mig!”

Uanset hvad, så har der været noget ved Jesus, som på en helt særlig måde får Levi til at følge kaldet og rejse sig og følge Jesus.

Jeg havde på et tidspunkt nogle samtaler med et menneske om kristendom og tro, og jeg har fået lov at referere vedkommende, når bar det forblev anonymt. Vi læste bibeltekster sammen og drøftede forståelsen af disse. Pludselig ser vedkommende på mig og siger med et stort smil: ”Det er fuldstændig vildt det her. Men jeg oplever, at mit liv og hele min verden bliver meget større og rigere.” Vedkommende havde tidligere oplevet, at mange af bibelteksterne satte begrænsninger for livet. Og, som vedkommende sagde: Det begyndte allerede i Paradiset. I må ikke spise af kundskabens træ! Min forklaring til dette forbud er efter min bedste forståelse, at det var et forbud til beskyttelse af dem. Helt på linie med, at der er ting forældre forbyder deres børn at gøre, fordi det ødelægger dem, om de gør det. Forbuddet er til beskyttelse. Og samme hensyn og beskyttelse ligger som bevæggrund og baggrund for rigtig mange af teksterne i Ny Testamente. Faktisk under det hele. For hele grundlaget for Guds handling i Jesu fremtræden i menneskes skikkelse, liv, død og opstandelse, hele grundlaget og baggrunden og formålet med det, er at beskytte mennesket mod fortabelsen og ødelæggelsen. Målet er at frelse mennesket, hvilket Jesus jo selv tydeliggør i ordene til farisæerne: ”Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.”

Da det gik op for vedkommende, blev livet og verden så meget større og rigere.

Jesus gør livet større og rigere. Måske har Levi set det. Måske er det derfor, at der ikke udtrykkes et ønske om en begrundelse for eller en uddybelse af kaldet. Kaldet har det større og rigere i sig i Jesu mund og fremtoning.

I den føromtalte samtale med en person, bemærkede denne også, hvad der også kommer frem i dagens evangelium, nemlig at Gud er en personlig Gud. Gud for den enkelte.

Det er værd at bemærke, at det er meget få steder, hvis ikke det er ingen steder, at Jesus kalder skarerne til at følge ham. Når Jesus kalder mennesker til sig på den måde, som han kalder Levi, så er det altid et personligt kald. Et kald til den enkelte. Derfor hedder det også i det vers, som vi kalder Den lille Bibel, at Gud elskede verden, at han gav sin enbårne søn, for at *enhver*, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. For Gud Herren består verden ikke af en menneskehed, men af mennesker. Og Gud er Gud for hver eneste af os.

Derfor kan vi heller ikke være kristne i flok. Jo, vi kan som kristne flokkes til f.eks. gudstjeneste. Men vi kan ikke være troende kristne på de andres fortjeneste eller for hinanden. At være troende kristen er noget personligt; noget, der har betydning for den enkelte. De troendes fællesskab, De helliges samfund, som det hedder i trosbekendelse, er fællesskab i troen, og er vigtig for den enkeltes tro, men ikke for troen. Troen er lige hel og fuld i den ene som i de mange. Men fællesskabet nyder godt af de mange.

For Levi sker tilsyneladende det samme, som skete for Peter og nogle andre disciple, da Jesus kaldte dem til at følge sig. De forlader det gamle og følger det nye. De skifter spor i livet. De skifter fokus i livet. Og selv om de går fra alt, som det hedder i

beretningen om Peters kaldelse, så går de alligevel til noget større og rigere. Noget, der så rigeligt opvejer tabet af det gamle. Paulus behandler faktisk dette et sted i sine breve, og pointerer netop, at det han mister og må gå fra, for at følge Jesus, er ham en vinding. Han taber og mister ikke noget, han forlader ikke noget; han vinder og får noget, noget større og rigere.

Jesus kalder til at følge ham. At følge ham er jo ikke bare at gå bagefter i hans fodspor. At følge Jesus er at blive eet med ham. Gå ind i hans kald, som er det personlige kald, og gøre det til sit eget, et kald til mig. At følge Jesus er at tage hans liv på sig som sit eget. At følge Jesus er at se sig selv som et Guds barn, der hører Gud til i nåde og barmhjertighed og kærlighed og retfærdighed på grund af Jesus. At følge Jesus er ikke at gøre som Jesus gør; men at gøre som Jesus siger. Vi skal ikke spørge os selv: Hvad ville Jesus have gjort her? Vi skal spørge os selv: Hvad vil Jesus, at jeg gør her? Vi skal ikke gå forsoningens vej; den har Jesus fuldbragt. Vi skal ikke gå Sønnens vej på jord; vi skal gå barnets vej på jord, disciplens vej. Vi skal ikke være små Jesus'er. Der findes ikke små Jesus'er. Små Jesus'er bliver nemt til store hykleriske farisæere, der forarges over, at Jesus kaldte og besøgte en som Levi. Nej, der findes ikke små Jesus'er. Der findes kun en stor Jesus. Kun én stor Jesus.

At følge Jesus er at få del i noget større og rigere. Den person, jeg tidligere har omtalt, jeg havde samtaler med, kunne godt forstå, at når det går op for en, at der så er nogle, der taler om genfødsel, som det f.eks. sker i næste salme. Vedkommende sagde, at siden vi sidste talte sammen, er det som om jeg oplever verden på ny. Og vedkommende talte selv om, at det var fuldstændig som man kunne forestille sig et lille barn opleve verden. Hele tiden noget nyt, større og rigere.

Dette sker ikke, fordi vi er dygtige eller kloge. Det sker for den, der høre Jesus kalde: Følg mig. For det er, hvad han har at byde på: Det større og rigere.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen